

התקרבות של אהבה

בפרשה מסופר על מעמד הר סיני וכתובות בה עשר הדיברות. הפרשה מלמדת אותנו על קשר האהבה העמוק בין הקב"ה לעם ישראל ועל חשיבותה של מצות 'ואהבת לרעך כמוך' בדרך היחידה שלנו לצאת מכל הצרות שלנו כחידים, חברה וכעולם שלם.

הקדמה

הפרשה פותחת בבאו של יתרו, חותן משה, אל המדבר, להצטרכ לעם ישראל. יתרו מגיע עם בתו ציפורה ובני ילדיה ממשה רבנו, גרשם ואליעד. משה יוצא לבכדו בקבלת פנים חגיגיות ואלו מטרפים אהרן וכל זקני העם. אחראיהם יוצאים ממש כל העם. יתרו זוכה להיות הגר הראשון בהיסטוריה.

הפרשה הקודמת הסתיימה במלחמה עמלק ברפидים. לאחר שנלחמו בעמלק וננסעו מרפידים, הגיעו בני ישראל אל היעד הנכון, הר סיני. הפרשה מתארת בפנינו את הנסיבות לקראת מעמד הר סיני ואת הרגעים היקרים של קבלת התורה. בפרשה מופיעות עשרה הדיברות שהן התמצית והבנייה המחדש של העולם, כפי שכתבנו בפרשיות הקודמות בקשר לעשר מכות מצרים. במעמד זה היה אמרו להיות גמר התיקון של העולם, אבל, כמו שנראה בפרשת 'כי תשא', בחטא העגל נתקללה ההזדמנויות. למרות זאת, כתוב במדרש על דור המדבר, "כל אותו הדור ששמעו קולו של הקב"ה בהר סיני, זכו להיות כמלacci השרת, לא ראו טומאה בימיהם, ולא משל בהם כל מיני כינים, וב모ותם לא שלטה בהם רימה ותולעה, אשריהם בעולם הזה ואשריהם לעולם הבא" (פרק דרבי אליעדר מ"א).

כתב על המסע להר סיני, "יצעו מקרידים, בבאו מקרבר סיני, במקפו, במקבר; ייִטְעַם יִשְׁכָּל, גָּגֵד פָּקָר". רשי" אומר, "יִיְמָן-שָׁם יִשְׁכָּל" - "כאיש אחד בלב אחד אבל שאר כל החניות בתרעומות ובמחלוקות". עם ישראל הגיעו להר סיני במצב של אחדות כה גדולה שהتورה מדברת עליהם כגוף אחד.

יש עניין מיוחד בשבת הזאת. הרב מרוזין זצ"ל היה אומר, שכמו שהזמן מעורר הקRIAה, שקוראים בתורה מעוניינו היום, בפסח את הפרשה של פסח וכו', כן הקRIAה מעוררת את הזמן. בשבת שקוראים בתורה על קבלת התורה מעוררים את ההארות של קבלת התורה. لكن שבת זאת היא כמו שבועות קטן, שיש בה בחינת מתן תורה קטן. הזדמנויות פז להתחבר לנקודה הפנימית של מתן תורה ולהחדש בנו את המשמעה של הקול האלקי ששמעו אבותינו על הר סיני.

از מה אומר לנו הרגע הגדול הזה של מתן תורה? איך זה קשור אלינו ביום? צריך לזכור שהتورה היא אור. תורה זה גם מלשון הוראה. מתן תורה היה ועודנו המעמד הגדול ביותר בו קיבלנו את הוראת הדרך כיצד להתחבר לאור של הבורא. לפי העיקרון שדומה דומה והדבר שמספריד אותנו ברוחנו, מה שיווצר את תחותמת הפירוד בתוכנו, זהו הרצון לקבל לעצמו, שהוא ההפר הגמור לנtinyה האינטלקט של הבורא, ניתן להבין שחמים של השפעה זאת הדרך היחידה לשוב ולהתחבר עם האור. התורה יכולה לנوتנת לנו כלים כיצד לעלות מעל הטבע ולהפוך את הרצון שלנו, להציג הנשגבת של "ואהבת לרעך כמוך".

יתרכז

הפרשה כאמור פותחת בסיפורו של יתרו וגם נקרה על שמו. "יַעֲשֵׂם יִתְרֹן כֶּן מַקְרֵן, חַתְּן מֹשֶׁה, אֶת־אָנָשֶׁר עֲשֵׂה אֱלֹקִים לְמֹשֶׁה, וְלִשְׁכַּל עָמוֹן: כִּי־הָזֵיא ה' אֱתִי־שְׁכַּל, מִמְצָרִים". רשי" אומר, "מה שמעה כל-אנשים אלקים למשה ולמלחמת עמלק". כל העולם שמע דבריהם אלה, שמע ולא בא. יתרו שמע ובא. יתרו זכה שתקרה פרשה על שמו. יתרו היה כומר של עובדה זרה. הרב שינברגר שליט"א מבahir, בסדר גודל ממש כמו האפיפיור היום. הטומאה ה כי גודלה בעולם זו עובדה זרה ולמענה, לא הייתה עובדה זרה שיתרכז לא נישה, עד עבודות האלים הגרועות ביותר. אולם אחרי ששמע על חציית ים סוף ומלחמת עמלק, התخيل חוזר בתשובה, התחיל להכיר במצוותו של הקב"ה. נדון בהמשך, למה דока שניהם הדברים האלה גרמו ליתרכז לשנות את הכוון.

בכל אופן, מסביר הרב שיינברגר שליט"א, דבר חשוב שאננו לומדים מפה זה שהקב"ה לא דורך אף אחד. לא ידח מمنו נידח' זה לא רק לגבי כלל ישראל, אלא גם אצל הגויים. אלה שימוש מורדים בשם ועושים את הדבר הכי גروع, כופרים, גם להם יש סיכוי להתקרב בצורה הטובה ביותר שאפשר לתת להם אפילו פרשה בתורה, כמו יתרו.

המשמעות של יתרו

יתרכז שמע, כל העולם שמע. הם רק לא ידעו מה זאת השמייה. אמר הרב שיינברגר שליט"א, כמו במוסיקה, יש גובה של ציבלים כל כך גבוהים שהאזור הרגילה כבר לא יכולת לתפוס. רק מי שמסוגל לשמען צאת דקות יכול לשמעו. כל העולם שמעו איזה רעש גדול וחשבו שהוא מבול, רק יתרו שמע את הקול האמתי. כלל ישראל כל הזמן הכינו את עצמן לשמיית הקולות. הנפש היהודית תמיד שאפה להגיע לרגע הזה של מתן תורה. מה שנanton את יכולת השמייה זה קבלת האמונה בקב"ה ובמשה. זה לא מספיק רק להאמין בקב"ה, צריך להאמין גם במשה, הרועה הנאמן, מנהיגם של ישראל בכל הדורות, העניין באדם.

בכל, ככל החושים, גם את השמייה צריך לזכר. אמרו חז"ל, שבכל יום יוצא בת קול מהר חורב וקוראת לכל באי העולם לבא אל התורה. מעמד הר סיני הוא משחו נצחי. אבל, מי שומע? כתוב בשירת הימים, "שְׁמַעְיוֹ עֲפָם, יַרְגֵּזָן; חַיל אַפְּזֵד, וְשַׁבְּיַ פֶּלְשֵׁת" (שמות ט"ו י"ד). כל אומות העולם שמעו על קריעת ים סוף, הרץ כל המים בעולם נחצטו באותה שעה, אפילו בצלוחיות מים שהחזיק אדם בידו (מכילתא). בכל זאת, כולם שמעו ורק יתרו בא. דבר זה מלמד אותנו שעורר חשוב. שמייה זה קשור לספרת הבינה וליכולת התבוננות שבנו. שבים יכולים לשמעו שעורר, אחד, כמו שאומרם, הדברים יעברו לו ליד האוזן, ואילו השמי באמת ישמע, יתבונן ויזכה לעשותות מעשים ולשנות את חייו. יתרו שמע ובא, הוא לא רק שמע שמייה חיצונית, הוא גם הבין. אם אנחנו רוצים לשמע את הקולות בtower הרעם הגדול של המזיאות של דורנו, אנו מחויבים להתחבר אל בחינת האמונה בנפש פנימה, המקום בתוכנו שלא רק שמע, אלא גם מcomput ומנפניהם.

העצה של יתרו

יתרכז רואה את דרך ההתנהלות של משה עם העם ואומר, "מה-פְּזַבֵּר פְּזַה אֲשֶׁר אָפְּהָ עַשְׂה לְעַם--מִדְעוֹן אֲפְּהָ יוֹשֵׁב לְבָזָבָר, וְכָל-קָעֵם נִצְבֵּעַ עַלְיָבָן בָּזָבָר עַד-עַרְבָּ... לְאַ-טּוֹב, בָּזָבָר, אֲשֶׁר אָפְּהָ, עַשְׂה. גַּבְּלָתְבָל-גַּם-אֲפְּהָ, גַּם-קָעֵם תְּזַהֵּה אֲשֶׁר עַפְּרָךְ: כִּי-כְּבִידָמָקָב בָּזָבָר, לְאַ-תוּכָל עַשְׂהוּ לְבָזָבָר". יתרו נותן עצה למשה רבנו איך לבנות סדר נכון של עזרה, שיפוט ויעוץ לעם, "ואָפְּהָ תְּזַהֵּה מְכֻל-קָעֵם אֲבָשִׁי-תְּבִיל וְרָאֵי אַלְקִים, אֲבָשִׁי אֶתְמָת--שְׁבָאֵי בְּצָעֵן; וְשְׁמַתְתָּעֵם עַלְקִים, שְׁרִי אַלְקִים שְׁרִי מָאוֹת, שְׁרִי קְמָשִׁים, וְשְׁרִי עַשְׂרָת, וְשְׁפָטוֹת אַתְ-קָעֵם, בְּכָל-עַת, וּבְיהִיא בְּכָל-פְּזַבֵּר הַגְּדוֹלָבָן אַלְיָבָן, וְכָל-פְּזַבֵּר הַקְּטָן וְשְׁפָטוֹ-הַם; וְסָקָל, מַעְלִיבָן, וְנָשָׁאָן, אֲפְּרָךְ". כביכול, עצה מעוללה שאכן מתאפשרת. יחד עם זאת היא שנויה במחלוקת. אמר הרב שיינברגר שליט"א, על פניו, נראה שיתרכז תרמו תרומה גדולה לסדר בעם ישראל, איך לירה את ענייני הקהילה. מאידך, יש ביקורת על יתרו, אדם שרק מגיע וכבר נותן עצות. מילא משה רבנו ודאי ידע מה זה סנהדרין, מה זה סדר חברותי. אז מה יתרו מתערב? איך צריך להתייחס לדבר זה?

מסביר הרב שיינברגר שליט"א, בכל דבר יש ניצוץ של קדושה שמקיים אותו. שום דבר, אפילו עבודה דобра, לא יכול להתקיים אם אין בה איזה ניצוץ של קדושה. יתרו בא, חוזר בתשובה ומביא אליו את היצוץ שבו. הניצוץ זה פרשת 'שופטים' - כל הסדר הקהילתי-חברתי של עם ישראל. הבעייה היא שזה היה בוסר. עיין השופטים צריך להופיע רק בזמן היישבה בארץ ישראל, יותר מביא את זה במדבר. משה יודע את העניין הזה ובכל מקרה גם אחרי המינויים האלה משה המשיך לעבוד קשה, מבוקר עד ערבות, אומן של ישראל, מטפל בכל אחד ואחד. יש סדר בטבע ויש סדר למעלה מהטבע. יתרו בא וסידר את הדברים לפיו הסדר הטבעי, אלא שרק בארץ ישראל צריך לנהוג בסדר הטבעי, זה נקרא סדר זרעים. במדבר זה סדר של למעלה מהטבע, סדר ניסי.

מי היה יתרו - ברוחבי

כדי להבין את סיפורו המעשה עם יתרו צריך להתעמק קצת בגלגולו' נשמות, להבין את מקורות של יתרו בסדר הגלגולים. לשם כך צריך לחזור אל קין. כתוב בבראשית, "שְׁבָעִמִּים יָקָם-קִין" (בראשית ד' כ"ד). י'קם' זה ראשית תיבות של יתרו, קורח, מצרי. אלה הם שלושת החלקים של נשמתו קין. יתרו זה הנשמה, קורח זה הרוח ומצרים זה הנפש. לעומת זאת, משה רבנו זה הגלגול של הבב. בין שבעת השמות של יתרו הוא גם נקרא קיני, אותיות קין. המקור של השם קין, שאמרה חוה, "קָנַתִּי אִישׁ אֶת ה'" (בראשית ד' א'). זה הי"udo המקורי של השם קין, קניין מהשם. אלא שקין קלקל ונעשה "קינא דמסאותא", קן של טומאה. יתרו בא לתכנן את זה. הוא יוצא מהטומאה הכה גודלה ובmundur הר סיבי עושה קניין אמיתי מהשם. חז' מזה, ידוע שקין והבל נולדו עם תאומות והתחתנו איתן. החטא של קין נבע מכך שהוא קינא בתאומה היותרה שהבל קיבל, ולכן הרג אותו. כשיתרתו בא אל משה הוא מודיע, "אֲבִי חָתַבְתָּ בְּתָרְוֹ, בָּא אֶלְבָּי; אֲשֶׁתְּךָ-וְשֶׁבְּיָ בְּבִיאָה, עַמְּהָ". מגלה הארץ' הקדוש את הרמז בדבריו, 'אני חתנן יתרו' - ראשית תיבות 'אחי', אבי אחיך קין, 'ואשתך', ושני בניה עמה' - אני מודה שזאת היא אכן אשתרך ומחייב לך אותה. כשנגייע לפרשתו של קורח נראה את הקשר של קורח לקין, שכותב על קין, "קוֹל דָּמִי אֶחָיָב, צַעֲקִים אֶלְיָהָן-פָּאָדָמָה" (בראשית ד' י'), ועל קורח כתוב, "וַיַּתְּבֻּקַּע בְּאָדָמָה, אֲשֶׁר פָּתַחְתָּם". ותפתח פאץ' את-פייה, ותבלעו אתכם ואות-בתייהם, ואות כל-האָדָם אֲשֶׁר לְקָרְבָּה, ואות כל-הָרְכּוֹשׁ" (במדבר ט' ז' ל"א), מידה כנגד מידתך.

האיש המצרי זה גם כן מידה כנגד מידתך, בgalgo' הקודם קין הרג את הבל ובgalgo' הזה משה הרג את המצרי. למרות שהתיקון של نفس, רוח ונשמה של קין זה לא בדוק לפि הסדר של התיקון, אין מוקדם ומאוחר בתורה. מוסבר גם, שבאותו זמן שמשה הכה את המצרי אז כבר היה התעוררות אצל יתרו, עד שהגיע למtan תורה, ובכל אופן, אלה שלושת הגלגולים של קין וכך הושלם הדבר.

ביטול הכה של עבודה זרה

כבר ציינו מוקדם שהדבר שגורם ליתר לחזור בתשובה הייתה השמואה על קרייתם סוף ומלחמת עמלק. הוא בטח גם שמע את כל הדברים האחרים שעשה הקב"ה למצרים, עשר המכות, המופתים הגדולים ובכל זאת שני דברים אלה גרמו לו לבא. אומר הרב שיניברגר שליט"א, יש כאן עניין עמוק. כתוב על הקב"ה, "לִית אֶתְר פָּנֵי מִנְחָה", אין מקום פנוי ממנה, מלאה כל עולם, סובב כל עולם. עובדי עבודה זרה יודעים שיש בורא והוא בראש כל הבריאה. הם לא מעלים על דעתם שמה שהם בונים ועושים זה הכה עצמוני. אלא הם אומרים שהקב"ה ברא את העולם ומסר אותו למשרתים (שמש, ירח וכו'). בפסל שלהם עוסים הם מתקשרים למשרתים. זה בודאי לא רצון השם מהם יודעים שהם עושים נגד רצון השם. אבל כמובן, זה התהום שהקב"ה לא מתעורר. עובדה שהעבודה זרה שלהם עובדת. אנשים נוכנסים לבית עבודה זרה חולמים, ונרפאים.

רבי עקיבא אמר שבזה הקב"ה השair מקום לטעות. זה נעשה ככה כדי להשאיר את אפשרות הבחירה בידי כל אדם. עובדי עבודה זרה חושבים שהקב"ה מסר את כל העניינים האלה ובהם הוא לא מתעורר. זאת אומרת שהם אומרים שיש מקום שהוא לא נמצא ואכן טמון שורש הקפירה שלהם. מסביר הרב שיניברגר שליט"א, אם אחד אומר שיש מקום, אפילו הטמא ביותר, שהקב"ה לא נמצא שם, אז הוא מבgil את הקב"ה במקום. ים סוף היה אולי המקום הכי טמא שיש, כי המצרים התייחסו אליו ככל עבודה זרה שלהם. אלא שהנה הקב"ה קרע את ים סוף ונכנס שם בעמוד ענן ועמדו אש והראה ש"לית אתר פנוי מניה" וזה סתר את כל השיטה, כל העבודה זרה שלהם וכל העבודה זרה של יתרו.

דבר נוספת, יתרו ראה איך שמצרים העבידו את בני ישראל, שפרעה עשה הכל העולה על רוחו במשר מأتיים ועשר שנים, שום דבר לא עצר אותו, הקב"ה לא התעורר. אפשר היה לטעות שמצרים הם העילית והם אכן מקבלים את כוחם מעבודה זרה ולכן הקב"ה לא נמצא שם וهم יכולים לעשות מה שהם רוצים. אלא שزاد בהא מלחמת עמלק. עמלק בא על שרפו ידיםם של ישראל מהتورה. הקב"ה מסר אותם בידי הטמאים, כמובן עזב אותם במקום הטמא, אבל אז כולם ראו שם הקב"ה נלחם להם. אלו שני

הדברים, חצית ים סוף ומלחמת עמלק, שסתרו את כל התזה של יתרו והביאו אותו לזרוק את הכלל לבא ולהתגיר.

כפייה בקבלת התורה

עוד ענן חשוב במעמד הר סיני, מופיע דока במדרש. הקבלה אומרת לנו שאין כפייה ברוחניות. אי אפשר להזכיר בן אדם להיות רוחני. אי אפשר להזכיר אף אחד לקבל על עצמו עול תורה ומצוות ויש לו זיה שורשים רוחניים עמוקים. בכל זאת, אנו קוראים במדרש, "עמדו ישראל בהר סיני ערוכים, האנשים בלבד והנשים בלבד. באotta שעja נטלש הר סיני וניצב בשם מרום. כפה הקב"ה הר בגיגיות על ישראל, ואמר: אם מקובלין אתם עליהם את התורה - מוטב, ואם לאו, שם תהא קבורתכם, באotta שעja געו כולם ושפכו ליבם כמים בתשובה, ואמרו: כל אשר דבר ה' נעשה ונשמע"! (בבלי, ע"ז). מה פשר הכפייה הזאת, איום בחיים וממות? למדנו שאין רעד מלמעלה, אך על מה מדובר פה?

ממקומנו קשה לנו לתפוס את עצמת המועד שהיה בהר סיני. קצת עיון במדרשים נותן מעט טעם ללוב. כתוב, "כשנתן הקב"ה את התורה, ציפור לא ציפצח, עוף לא פרח, שור לא געה, אופנים לא עפו, שרפים לא אמרו קדוש, הים לא נזדע, הבריות לא דיברו, אלא העולם שותק ומחריש, עד שיצא הדיבור" (שםות הרבה), וכתווב, "יצא קול ראשון והשמות והארץ רעשו ממנה, והימים והנהרות ברחו, ההרים והגבאות נתמוטטו, וכל האילנות כרעו, והמתים שבשאול חיו ועמדו על רגליהם, וכל העתדים להבראות עד סוף כל הדורות, שם עמדו עליהם מהם בהר סיני" (פדר"א), וכתווב, "וכשנعواו ישראל את הדיבור יצא מפי הקב"ה, חזרו לאחריהם שבין עשר מיל ויצאה נשמתן. כיוון שראו מלאכי השרת שפרחה נשמתן של ישראל, אמרו לפניו: למי אתה נותן תורה למתרים או לחיים? מיד הניף הקב"ה גשמי חיים על ישראל שיקבלו התורה ברוח נדיבתה, והוא מלאכי השרת מניפים להם במnipות" (עשה"ד), ועוד "שלח לכל אחד ואחד בישראל שני מלאכים, אחד שמבה ידו על ליבו שלא תצא נשמתו, ואחד שmagbia ראשו שיוכל לראות את בוראו, והקב"ה נתן להם רשות שיהיו יכולים להסתכל בכבודו" (עשה"ד), ולסיום, "מיד פתח להם הקב"ה שבעה רקייעים ושבעה ארצות ואמר: ראו, אתם עדי שאין כמו במרומים ובארץ, ראו שאני אחד ונגליתי אליכם בכבודי ובתפארתי" (עשה"ד).

נחזיר לעניינו, אז מה השיקות של כפייה לכל המועד הנשגב זהה? אלא, שצרי להבין שאנו חיים בעולם של הסתרים רבים. עולם מלשון העלם. מציאות הבודה נסתתרת, "אכן אתה אל מסתתר". במעמד הר סיני הגיעו כלל ישראל למידה זאת של זיכור ואחדות שכל המ██ים הוסרו, "פתח להם הקב"ה שבעה רקייעים". אפילו תינוקות בבطن אימם ראו את הקולות. כולם יחד ראו מכמה העולם ועד סופו והכירו במציאות האלוקיות המוחלטת. במצב כזה, כבר לא נשארת בחירה. מצב כזה הוא כמו כפייה. כשהתוב השלים גלי בפניך, כל מה שנוצר לעשות זה להגיד, "נעשה ונשמע", קיבל על עצמנו עול מלכות שמים.

אהבה

שווה לבדוק כמה פעמים מופיע המילה אהבה בתורה. אנו מצאים לאחוב את הקב"ה, "ואהבתם, את ה' אלקייך, בְּכָל־לִבְבְךָ וּבְכָל־גַּפְשֶׁךָ, וּבְכָל־מַאֲצֶךָ" (דברים ו' ה'). אומר הרב שיינברגר שליט"א, השיא של אהבה מתגללה בפרקษา הזאת, כי התורה צריכה להתקבל באהבה. לא נכנס כאן לעובי הקורה של מה זאת אהבה באמת. רק נביא את הדברים של הרב שליט"א שאומר, יש כמה דברים שהם יסודות לכל, אחד מהם זה האהבה. הרב מסביר, ילדים נולדדים מאושרים, בריאים וכל זה תלוי באהבה של ההורים. אם יש אהבה הילדים יוצאים מוצלחים. אם חילילה, יש פגם באהבה, הילדים לא מושלים. כדי להוליד דבר מושלים צריכים אהבה גדולה. זאת אומרת, שאהבה זאת כבר מדרגה שמעידה על שלמות ולא איזה רגש ראשוני של התעוררות רגעית.

בפרקשה זאת יש אהבה גדולה. אהבה של הקב"ה, "והיtmp לֵי סָגָלָה מַכְלָ-קָעָמִים, כִּי-לֵי כָּל-קָאָרֶץ. ואַתָּם תָּהָא-לִי מִמְלָכָת כְּבָנִים, וְגַוְיִקְדּוֹשׁ", אהבה גדולה של הקב"ה לישראל, אהבה גדולה של ישראל ל渴ב"ה. בפרקשה זאת עם ישראל אומרים, 'נעשה ונשמע', כל אשר ידבר השם נעשה", מוכנים לקבל עליהם כל

דבר באהבה. השורש לזה קיים בכל אחד מאתנו. מה שצורך זה הרבה זיכור כדי להתחבר לנוקודה הזאת של אהבה שלמה, אהבת השם ואהבת הבריות.

התקרבות של אהבה

ישנו מדרש המתאר כיצד הקב"ה חיזר על פתחיה של כל האומות והוציא להן את התורה. אבל אף אומה לא רצתה לקבל אותה. כל אומה שאלה מה כתוב בה, וכשהשמעה, נרתעה ודחתה אותה. האמת היא, אומר הרב שיינברגר שליט"א, שלכל עם הקב"ה אמר את הדבר הקשה ביותר להם. שבא לבני אדם, שאלו אותו, מה כתוב בה? אמר להם, 'לא תרצו'. מיד אמרו, הרי כתוב "על-פרגב תהיה" (בראשית כ"ז מ'), שאלו, מה געשה? גצא לפנסיה? החרב היא כל המהות שלנו.

לבני ישמעאל אמר שכותב בתורה 'לא תגנבי'. הם לא יכולו לקבל את זה, כי כתוב, "ידן בכל, יעד כל בו" (בראשית ט"ז י"ב). לבני מואב ועמו אמר, 'לא תנאף' וכו'. זה נראה כאילו בכוונה אמר הקב"ה לכל אומה את הדבר המשווים שיגורם להם לא לקבל את התורה עליהם. אולי היה צריך לומר להם, אתם צריכים לחת צדקה. היו אמורים, בטח, אנחנו תמיד נותנים. צדקה זה משחו שנהוג אצלנו. מסביר הרב שיינברגר שליט"א, לפני שהאדם מתקרב לתורה, צריך לעשות טיפול שורש. השורשים שהם "שורש פורה ראש ולענה", זה הדבר שעוצר את האדם מלטהcorr לכל דבר טוב. את השורש המשווים הזה שבסכם, אמר הקב"ה לגויים, אתם צריכים לעקור, לפני שאתם מתקרבים לתורה. אח"כ נזכר על כל התורה, כל הדברים היפים שאתם אוהבים. אלא שאח"כ תגלו שהיא שאותם קוראים צדקה, זה לא בדיק צדקה, זה "וַיִּסְׁךְ לְאָמִים מְפַאָת" (משל י"ד ל"ד). כאשר עקרו מעצמכם את הרע הזה, אז אתם יכולים לקבל תורה וזה גם החסד שלכם יהיה חסד אחר לגמרי.

אצל הגויים יש נקודות מסוימות שקשوت להן. עם ישראל הכל קשה. כתוב בגדרא, "שאלא מלא לא נתנה תורה לישראל אין כל אומה ולשון יכולן לעמוד בפניהם... עדין הן ישראל באומות" (מסכת ביצה). לכן, אין לקב"ה משווים להגיאם להם, להם הכל קשה. אבל עם ישראל מוכנים לקבל את הכל. אבל שזה דבר השם. הם יודעים שלא הרצון שלהם קבוע. כבר מאברהם אבינו למדנו שהתוכניות שהאדם עשו זה לא מה שקורה בסוף. הוא בא לארץ המובחנת וישר היה צריך לרדת למצרים בגל הרעב. אין תוכנית! הגיע הזמן שהאנושות תלמד שאין שום תוכנית! הרבה פעמים הרב שליט"א אומר את זה, שמיום שנברא העולם לא היה מישחו שעשה תוכנית לעשרים וארבע שעות והכל היה בדיק לפי התוכנית שלו. אין דבר כזה! "בבזות מתחזיות בלב-איש; עצצת ה', היא מקומ" (משל י"ט כ"א). לא האדם קבוע מה שהוא בשביו, אלא סומר בעניינים פקוחות על כל מה שהוא אומר לו.

מלכת הרים

רגע לפני קיבלת התורה מדבר הקב"ה עם משה ומוסר לו את הדברים מהם היסוד לעצם קיומו והشورש של התקoon שלנו בעולם הזה, דברים הדורשים התעמקות יתרה. כתוב, "יעטפה, אם-שמושע תנטשמעו בקהל, ושמרתם, את-בריתך-והיitem לֵי סגלה מקל-בעם, כי לֵי כל באך. ואפס תהוי-לי מלכתם בקבינם, וגוי קדוש". אלה, בזמנים, אשר תקבר, אל-בני ישראל. יבוא משה, יזקניא לזכני העם; יישם לפניהם, את כל-הבדרים פאלה, אשר אזהו, ה'. ייענו כל-בעם יחויזו יאמרו, כל אשר-דבר ה' בעשה". ב"מאמר הערובות" (ספר מתן תורה) כותב בעל הסולם, הרב אשlag ז"ע, חידושים עצומים בנוגע לפוסקים אלה. ננסה להביא כאן את תמצית דבריו המאיירים.

ראשית, "בעל הסולם" מסביר שבמהות הדברים מצויה השאלה שנשאלו בני ישראל בטרם קבלת התורה, האם הם מקבלים על עצמם, כל אחד אחד, את קיום המצווה של 'ואהבת לרעך כמוך', שהיא כידוע הקוטב של התורה יכולה אשר כל המצויות מסיבות עליה כדי לבראה ולפרשה. או כפי שאמר רבינו עקיבא 'ואהבת לרעך כמוך' זה כלל גדול בתורה, כלל שהוא כולל את כלל אינסוף הפרטים שיש בתורה.

בשאלת השאלה, אם יש כאן בעצם הצעה לבני ישראל לקבל על עצם את העבודה הזאת והאם מהכתוב אפשר להבין מה פשר העבודה ומה שכרה? גם הדברים, "והיitem לֵי סגלה מכל העמים..." – האם זהו

ציווי להיות ככה או שזיהוי הבטחה? בקיצור, יש כאן הרבה שאלות.

מסביר בעל הסולם כי צורת העבודה של התורה והמצוות מתבטאת בכתב, "ואתם תהיו לי מלכת Cohenim". זאת אומרת שככלנו אמורים להיות כמו הכהנים. דבר די תמה, כי אם כולם הכהנים אז מי יביא קורבנות? צריך גם עם שיקריב קורבנות וגם הכהנים. אלא הכוונה היא שכמו שהכהנים אין להם חלק ונחלה ושום קניין גשמי בארץ כי השם הוא נחלתם, כך ינהגו כל העם כולו. שכל אחד מאותנו ידע באמת חלק מה שיש לו, זה לא שלו, זה של בורא עולם, שום דבר איינו Kbini פרטיו שלו.

עליה מכל זה שakan CAN טמון שורש תיקון שלנו. האדם, ולמעשה הבריאה כולה, בנויים מחומר אחד שנקרא הרצון לקבל. ידוע שרע זה ראשית תיבות של רצון עצמי. כל עוד אנחנו שקוועים ברצון העצמי, האגואיסטי שלנו, אנחנו אפילו לא יכולם להתחילה לקבל את התורה. מתן תורה אمنנו היה, אבל, אומר בעל הסולם, קבלת התורה עדין לא. علينا להפרק את הרצון לקבל שהיא בעל מנת להשפיע, להפוך מיצורים שבמהותם עמוקה ביוטר הם אגואיסטים גמורים, לאלאטרואיסטים. זהו תיקון שהוא נגד מה שקבע הביבידה של הטבע שלנו. אנחנו צריכים לשחות נגד הזרם כמו דגי הסלמון.

רק כאשר נזכה לעשות את ההיפוך הזה, כיידים וכואמה שלמה, נזכה להיות "מלך Cohenim" ולהדבק בתורה ובקב"ה. רק כך נזכה לקדש את המצוות בה אנו חיים ולהפרק את כל החול לקודש, להיות "גוי קדוש". כשהנתפס שהארץ היא של השם ותפקידי להויל ולהשפיע לבריות כולם, למלא את כל צרכן, רק אז, נזכה לראות שכל העבודות והמעשים שאנו עושים בכל יום ויום, יש בהן פוטנציאלי של השפעה אדירה. עד כדי כך, שאומר בעל הסולם, "העובדות של החולין, כקצירה, זרעה וגדמה, נבחנים ממש בדגמת עבודת הקורבנות שהכהנים היו עושים בבית המקדש". הכל תלוי בכיון התודעה של האדם, האם הוא מקבל או משפיע. אם האדם אוחז בתודעת אהבת לרעך כמור' בכל רגע ורגע, אז, "נמצא שהקוצר שדהו כדי להאכיל זולתו, דומה כעומד ומקרב קורבן לה".

שיעור מוקדש לרפואת חני בת פנינה, דנה בת רותי, איילין שילה בת מרגרט, בטור כלל חולי עם ישראל

שיעור מוקדש לעילי נשות נסירה בת יעקב ד"ל, גילה בת רחל ד"ל ת.ב.צ.ב.ה